

Eve Enslerová

V knize *Monology vaginy* nám Eve Enslerová říká, že popíráme existenci všeho, co neumíme pojmenovat. „*Co neříkáme nahlas, stává se tajemstvím a tajemství často souvisí se studem, strachem a různými mýty.*“

Byla to právě Enslerová, která dopomohla ženám z celého světa ke ztrátě ostychu o tom mluvit. A udělala to prostřednictvím své revoluční divadelní hry, která se již dvacet let reprízuje v polovině světa, přestože se musela mnohokrát potýkat s cenzurou. Její monology zažehly plamen a přiměly tisíce žen, aby lépe poznaly svá těla, četly si o feminizmu a nebály se vyprávět své příběhy. Inspirovaly tak celou škálu rozhovorů a výměny názorů ze seriálů, jakými jsou například *Přátelé* nebo *Girls*.

Ale Enslerová nepřivedla na jeviště pouze mluvící vaginu. V životopisné knize *V těle světa* se rozvyprávěla také o svých zážitcích boje s rakovinou, a dokonce našla odvalu ve svých více než šedesáti letech odhalit trauma, které ji po celý život sužovalo. Stalo se jedním z jejích nejbolestivějších tajemství vůbec: skutečnost, že byla v dětství zneužívána vlastním otcem.

Díky Eve, že jsi promluvila. Že jsi nám pomohla překonat strach.

Jeden ze strachů, který Eve Enslerová popisuje, se shoduje s tím, který jsem cítila při svém prvním nevědomém sebeuspokojování.

Stud přišel až s tím příštím, když už jsem dospívala. Byla noc a celá moje rodina spala. Seděla jsem v obývacím pokoji a dívala se na *Robina Hooda*. V okamžiku, kdy se Marianne toužebně dívá na Robina – na nikoho jiného než na Kevina Costnera – koupajícího se ve vodopádu, začala jsem na tom bezejmenném místě pociťovat horkost a následné vlhko.

Všechno bylo velmi zvláštní. Romantické filmy nenabízely sebemenší sexuální detaily. Stačilo nahé mužské tělo ležící na nahém ženském těle, vzájemně propletené v podivně sehrané choreografii, a z ničeho nic, jako kdyby mávl kouzelným proutkem, její obličej vykazoval známky bezbřehé rozkoše. V žádném filmu se nemluvilo o masturbaci a ani nebylo vidět „pod pokličku“, kde a jak je potřeba se dotýkat, aby to „fungovalo“.

Mým jediným zdrojem informací byly komentáře spolužáků ve škole. Budu jednou také stejně nechutné prase jako Carmen? Tak ji totiž nazvaly děti ze třídy, když se přiznala, že si tam dolů strčila prst.

Jeden prst. Instinktivně jsem si ho olízla a strčila do vaginy. Žádnou rozkoš jsem necítila.

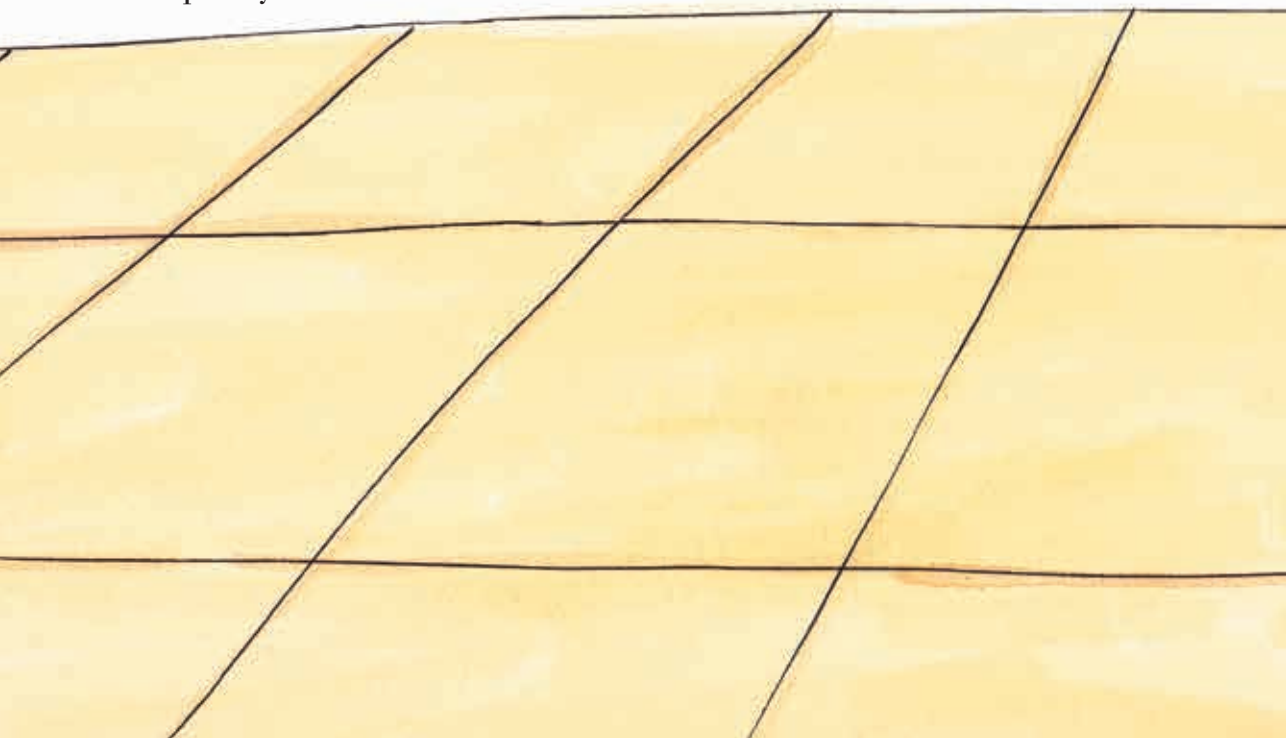

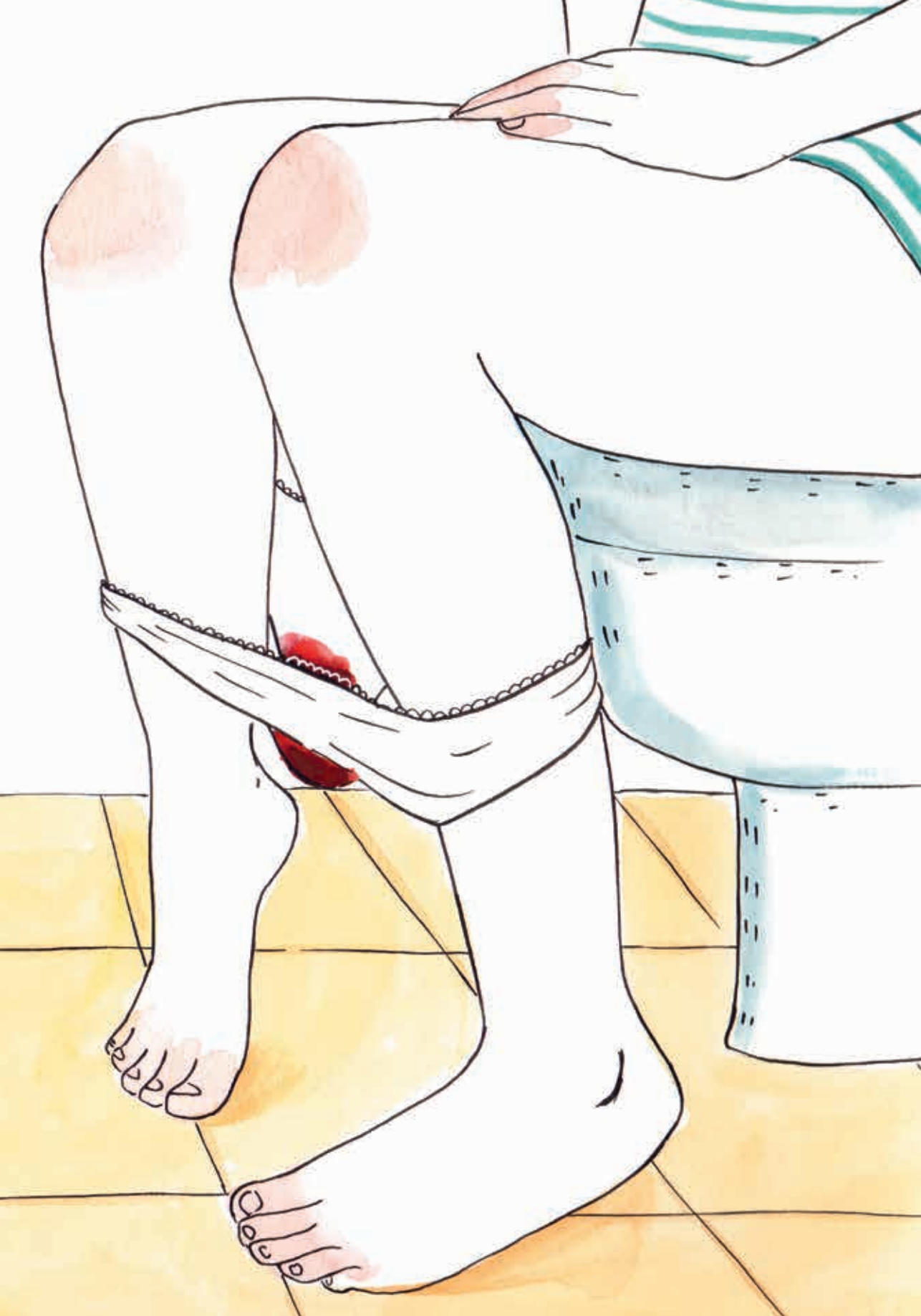
Moje matka si se mnou nikdy nepovídala o tom, jakou radost může přinést sebeuspokojování, a také nezmiňovala nic ohledně sexu. Mohla bych s klidem říct, že to bylo něco, co u nás doma neexistovalo. Nicméně jsem vděčná za to, že se doma zcela přirozeně mluvilo alespoň o menstruaci.

Vypadá to, že všichni mají jasno v tom, že se z nás stanou ženy, jakmile začneme menstruuovat. Tak to ovšem není. Ve chvíli, kdy dostaneš periodu, se opravdu necítíš být více ženou. Cítíš se úplně stejně, akorát do toho každý měsíc krvácíš.

Některé mé kamarádky si občas stěžovaly, že dospěly příliš brzy a že jim brzy narostla prsa. V mém případě tomu bylo naopak. O něco málo mi vystoupily bradavky (dnes už vím, že mi prsa nenarostla o nic víc než tenkrát) a menstruaci jsem dostala jako poslední holka ze třídy. Dokonce mě v tom předběhla i spolužačka, která měla ještě menší ňadra než já.

Své první měsíčky jsem dostala jednou ráno, když moje máma byla zrovna na dovolené. Nebylo to takové, jaké jsem si představovala. Obrovský hnědý flek (nikoli červený!) mi zašpinil kalhotky a musela jsem se jít zeptat starší sestry, jestli ta podivně hnědá věc je doopravdy menstruační krev.

Ve všeobecném povědomí je menstruace spojována s bolestí. Je to taková strastiplná odměna, kterou dostáváme jen my ženy. Nicméně pokud je vše tak, jak být má, není pro bolest většinou důvod.

Měsíčky jsou rovněž považovány za něco špinavého. Dlouho se věřilo, že v menstruačních dnech byla *žena/mutant* schopna způsobit, že květiny uvadaly, víno hořklo, majonéza se srážela, a dokonce mohly zkorodovat bronz či železo. Žena se nesměla koupat, aby se nezbláznila, a rozhodně se na ni nesmělo sahat. To jsou ty historické paradoxy: dnes mnozí věří, že menstruační krev květinám prospívá, a nejenže je potřeba nás hladit a objímat, dokonce jsme údajně citlivější a vnímavější na doteky, pocítujeme větší touhu a můžeme mít intenzivnější orgasmy, které navíc dokážou naše menstruační bolesti tišit.

Byla to máma, kdo mě naučil používat tampon, což u mne ze začátku provázelo obrovský blok. O mnoho let později, a později než jsem vůbec chtěla, jsem objevila menstruační kalíšek: konečně vynález, který nedráždil poševní stěny a necítla jsem se s ním nepohodlně. Zároveň nepředstavoval nesmyslnou sumu peněz vynaloženou každý měsíc... dokud si menstruace neřekla dost.

A tady máme další paradox. Jakmile dorazí menopauza a menstruace zmizí, jsme nuceny cítit se o něco méně ženami, neboť jsme přestaly sloužit tomu, pro co jsme byly stvořeny: rozmnožování. Tolik ji v průběhu života nenávidíme, aby se nám po ní nakonec začalo stýskat.

Jakmile jsem už byla součástí toho vzrušujícího a tolik obávaného menstruačního cyklu, něco jako sex dostalo úplně nový rozměr... jaký je vhodný věk pro první sexuální styk? Dle našich rodičů žádný. Zejména pokud jsi žena, protože co kdybys otěhotněla. (Jasně, kluci toho totiž nikdy nejsou součástí a vždycky se z toho můžou vymluvit.) A abychom na to náhodou nezapomněli, jedinou ženou schopnou otěhotnět bez sexu byla dosud pouze Panna Marie.

Stalo se to jednoho dne před dvěma tisíci lety. Byla sama doma, když se jí najednou zjevil archanděl Gabriel a oznámil jí, že přivede na svět Mesiáše. Aby nedošlo k nedorozumění, zase jiný archanděl oznámil ve snech jejímu snoubenci Josefovi, že jeho snoubenka je stále neposkvrněná, byť nosí pod svým srdcem syna Jahveho, jehož tedy on bude domnělým otcem.

